

USUARI ENTRAR ALTA NOVA
 CONTRASENYA Has oblidat la contrasenya?

CERCADOR PER TÍTOL D'ESPECTACLE
 CERCADOR AVANÇAT

CIRQUE ÉLOIZE
HOTEL

QUÈ ÉS? CARTELLERA FESTIVALS TRIVIALS TRAVESSIA recomanACIONS #NOVAUE

CANÇÓ PER TORNAR A CASA

Companyia: T de Teatre Direcció: Denise Despeyroux

CRITICA DE ANDREU SOTORRA

CRITIQUES

Andreu Sotorra

10/7/2019

Un arbre amb branques sense esporgar

La cançó hi és. I la casa també. I el que hi passa, hi passa perquè només és possible que passi en un lloc perdut del Pirineu amb un nom del qual la mestra de cerimònies de la història no és que no se'n recordi, com aquell, sinó que ni el diu de tan impronunciable com és.

En aquest indret remot de la terra hi ha la casa vella que ha heretat una de les protagonistes després de la mort de la seva mare. Ella i dues amigues més van formar una companyia tot just sortir de l'Institut del Teatre. Van muntar una obra d'un autor escocès, un tal Malcolm Logan —només habitable a Internet amb diferents personalitats alienes al teatre—, i ja no se'n va parlar més.

Han passat 26 anys d'aquella aventura escènica, no trenta com insisteix a dir una de les protagonistes per fer-ho rodó, i pràcticament les tres no s'havien vist més des d'aleshores. Cadascuna ha fet el seu camí. I aquest camí és el que s'anirà intentant de desbrossar al llarg de la trama, tot i que es tracta de tancar el cercle amb una guspira de tragicomèdia que no es ni prudent ni ètic de desvelar aquí.

L'obra té aires de realisme màgic —no goso dir surrealisme perquè seria una altra cosa—, festeja amb l'humor i acarona la comèdia per endolcir la tragèdia. Però sobretot és una obra creada perquè encaixi amb l'esperit més madur de la companyia T de Teatre i que la dramaturga Denise Despeyroux (Montevideo, Uruguai, 1974) ha elaborat amb un cert regust de nostàlgia de la seva etapa de joventut resident a Catalunya i Barcelona abans d'establir-se a Madrid per raons familiars.

La trama juga amb dos grans plans: el realisme que beu de la font de la trajectòria de cadascuna de les tres exactrius i la màgia a través de l'enyorança d'un temps passat i de la confusió que es crea amb el personatge masculí i la seva acompanyant, fugitiu després d'un presumpte cas d'inducció al suïcidi, un individu que es fa dir "arquitecte emocional" i de renom Jonàs —com el de la balena— i que un cop intueix que el prenen per aquell Malcolm Logan, dramaturg escocès efímer, s'aprofita de l'ocasió i fa ús de les seves arts hipnotitzadores per crear una història dins la història a l'espera de la clatellada final.

Pot fer la sensació que la trama de «Cançó per tornar a casa» és dispersa. Que com un arbre, va traient branques sense esporgar. Que la casa heretada de la mare morta és un recurs existencial per encabir-hi el relat. I que la trobada en un cafè del poble pirinenc en qüestió entre les tres exactrius i la parella fugitiva es vol acostar a la intriga amb espurnes d'influència de bruixeria rural. La sensació hi és i això fa que desconcerti segurament els espectadors. Però, tancat el cercle, «Cançó per tornar a casa» deixa l'opció que els espectadors tanquin també pel seu compte allò que seria el plantejament, el nus i el desenllaç. Fa pensar, vaja. I això sempre s'agraeix.

En aquest aspecte, el fons de l'obra és molt literari i per això, segurament, la introducció també és molt narrativa, a càrrec de l'actriu Carme Pla —després convertida en Valentina, l'ajudant del presumpte Malcolm Logan i hipnotitzador— que explica i mostra quin és el perfil de

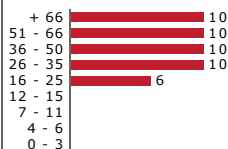
VALORACIÓ

7,0

CATEGORIES

- ÍNTIM
- ACTUALITAT
- CERVESA NEGRA I BEN AMARGA

VALORACIÓ PER EDATS

Comparteix:

TEATRE

ACTUALMENT

Sala Beckett- Sala de Dalt
Batista, 15

Barcelona

2/7 - 28/7

Següent funció:
10/7/2019 21:00 h

Juliol 2019						
Dl	Dm	Dc	Dj	Dv	Ds	Dg
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

Pròximes representacions

Sala Beckett- Sala de Dalt
Batista, 15 (Barcelona)

Del 11/7/2019 al 28/7/2019

Històric de representacions

VEURE

cadascuna de les tres exactrius protagonistes: Renata, l'hereva de la casa enyorada del passat (l'actriu Marta Pérez); Rita, en plena crisi existencial (l'actriu Àgata Roca); i Greta, la pintora de cavallet i personatge clau per al desenllaç final del tancament del cercle (l'actriu Mamen Duch). A l'actor Jordi Rico, habitual col·laborador de la companyia, li toca el paper del fugitiu pendent de judici que arrenca dient-se Oriol i que acaba sent el fals Jonàs i és també el fil que acaba anusant un desenllaç tan inesperat com sorprenent, fins al punt que un pensa per què l'autora no s'ha proposat explotar-lo més durant la trama en lloc de deixar-lo simplement pendent... d'aquell mateix fil, esclar. (...)

VEURE CRÍTICA SENCERA AL MITJA

Rànquing de Andreu Sotorra

Critiques d'aquest mateix espectacle